

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg skal se, om jeg kan gøre det mindre bizart for hr. Svend Auken.

Hr. Svend Auken siger jo meget klart, at det, som kommer til udtryk i den her erklæring, der jo rigtigt nok stammer fra Europa-Parlamentet, præcis er den holdning, som hr. Svend Auken og hans trosfæller har. Jamen hvorfor kan hr. Svend Auken så ikke støtte den?

Sagen er jo netop, at vi gang på gang hører alle de florumvundne vendinger om, hvor fantastisk det vil være med den store symbiose mellem den islamiske og den vestlige verden, og det skal personificeres og eksemplificeres ved tyrkisk medlemskab af EU, men når det kommer til dagligdagen, og når det kommer til alle de enormt store problemer, der helt naturligt er ved at smelte to så forskellige kulturer sammen, alle de problemer, som Europa-Parlamentet netop meget modigt har remset op, så vil hr. Svend Auken alligevel ikke være med til at sige: Ja, de problemer er der – problemer i forbindelse med ytringsfriheden, problemer i forbindelse med Cypern, i forbindelse med minoritetsrettigheder, i forbindelse med demokratiske spilleregler osv. osv.

Kl. 10.40

Det er jo præcis det, som det her beslutningsforslag går ud på, nemlig at pege på alle de problemer og sige, at det simpelt hen ikke er godt nok. Og den linje, som Tyrkiet følger i øjeblikket, er den rene katastrofelinje, og det ender med også at blive en katastrofe for EU.

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jamen jeg er enig i de kritiske bemærkninger. Det tror jeg også udenrigsministeren er, det var Venstres ordfører, og det vil ordførere efter mig også være. Men vi deler den opfattelse, at hvis man kan overvinde alle de problemer, der er – det er uanægtelig mange – er der også positive perspektiver i, at Tyrkiet bliver medlem af EU. Det syn deler forslagsstillerne ikke, og derfor er forslagsstillerne grundlæggende uenige i hele grundsynspunktet i denne betragtning.

Så ud over det usædvanlige og efter min opfattelse uacceptable i, at vi her skulle tilslutte os en sidelang vedtagelse, der er taget fra et andet parlament, i alle detaljer, er der altså også det usædvanlige, at forslagsstillerne end ikke er enige i hovedsynspunktet, nemlig at det ville være godt, hvis man kunne overvinde alle disse pro-

blemer og se Tyrkiet som medlem, fordi forslagsstilleren – og det fik vi jo også indtrykket af før, da hans kollega blandede sig i debatten – grundlæggende er imod tyrkisk medlemskab af EU.

(Kort bemærkning).

Morten Messerschmidt (DF):

Jeg kan fuldstændig bekræfte, at Dansk Folkeparti grundlæggende er imod medlemskab for Tyrkiet af EU, men det er hr. Svend Auken jo ikke. Og det er hr. Poul Nyrup Rasmussen, som hr. Svend Auken jo i hvert fald 1990'erne havde et meget nært forhold til, nogle vil endda sige et for nært samarbejde med, jo heller ikke. Og hr. Poul Nyrup Rasmussen har jo stemt for den her erklæring og har netop stemt for alle de bekymringer, som jeg netop har stået og remset op. Han har stemt for, hvor vanskeligt det er at få den proces til at gå op i en højere enhed, som nogle folk har sat i gang i forbindelse med at få Tyrkiet lemmet ind i EU.

Det, vi ønsker i Dansk Folkeparti, er at sige: Det er da glædeligt, at der er nogle socialdemokrater i EU-sammenhæng, der kan se de enormt store vanskeligheder og de potentielle katastrofer, som folk, der har sat den her proces i gang, altså stiller Danmark og EU over for. Ville det så ikke være meget naturligt, om hr. Svend Auken også i den her sammenhæng sluttede op om sin partifælle, hr. Poul Nyrup Rasmussen?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jamen jeg forstår det ikke. Der er masser af bekymringer, og jeg deler de bekymringer. Der er ingen grund til at opbygge et skel mellem mig og Poul Nyrup Rasmussen.

Det, der er det overraskende, er, at hr. Mogens Camre har kunnet stemme for det forslag. Jeg har citeret en sætning, og jeg vil gerne citere en anden:

»Europa-Parlamentet gentager, at et moderne, demokratisk og verdensligt Tyrkiet efter dets opfattelse vil kunne spille en konstruktiv og stabiliserende rolle med hensyn til at fremme forståelsen mellem civilisationerne og mellem Den Europæiske Union og landene i regionen omkring Tyrkiet, navnlig Mellemøsten, samtidig med at det gradvis tilpasser sig EU-medlemsstaternes politik; glæder sig i den forbindelse over den tyrkiske regerings beslutning om at ville deltage i FN's fredsbevarende styrker i Libanon.«